

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R381/2012/VZ-747/2014/310/PMa,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R381/2012/VZ-747/2014/310/PMa, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného

ze dne 11. 12. 2012, č. j. ÚOHS-S332/2012/VZ-23407/2012/514/PVé. Dle žalovaného se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), neboť nedodržel postup stanovený v ust. § 21 odst. 2 ZVZ, když veřejnou zakázku „Provádění laboratorních zkoušek a rozborů vzorku pohonných hmot“ zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. Tento postup přitom mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a žalobce již uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem. Za spáchání popsaného správního deliktu uložil žalovaný žalobci postupem podle ust. § 120 odst. 2 ZVZ pokutu ve výši 200 000 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že v posuzovaném případě byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a z toho plynoucí nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí. Žalobce především nesouhlasí s tím, že jeho postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (bod 29 rozhodnutí předsedy žalovaného, body 28, 29 a 39 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný se v řízení dostatečně nezabýval skutečnou situací na trhu v červnu 2011, kdy bylo jednacím řízení bez uveřejnění vedeno, a v důsledku toho nevyhodnotil, zda byli na trhu přítomni další dodavatelé schopni plnění v požadovaném rozsahu zajistit. Dle žalobci dostupných informací nebyla společnost Institut pro testování a certifikaci a.s. v červnu 2011 schopna požadované plnění zajistit, neboť nebyla držitelem osvědčení o akreditaci zkušební laboratoře dle ČSN EN ISO/IEC 17025, ani osvědčení inspekčního orgánu dle ČSN EN ISO/IEC 17020 v rozsahu nezbytném pro plnění veřejné zakázky, tj. k provádění laboratorních zkoušek a rozborů vzorků pohonných hmot podle vyhlášky č. 133/2010 Sb., o jakosti a evidenci pohonných hmot. Současně mu ani nebyl znám žádný jiný subjekt na trhu, který by byl schopen požadované plnění v daném okamžiku zajistit. Posouzení této otázky je zcela zásadní a žalovaný ji byl povinen z úřední povinnosti zkoumat, přičemž disponuje i dostatečnými nástroji, jak tyto skutečnosti zjistit a vyhodnotit (to plyne z jeho rozhodovací činnosti v oblasti dozoru nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže).

Žalobce dále namítal, že žalovaný případně předseda žalovaného se nevypořádal se všemi jim uváděnými skutečnostmi. Zcela pomíjí, že potřeba zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění z důvodů blízkící se ukončení platnosti stávající smlouvy a nutnosti zajištění nepřetržitého výkonu státního dozoru v oblasti kontroly jakosti a složení pohonných hmot byla částečně zaviněna i samotným postupem žalovaného. Řízení před žalovaným od svého zahájení do vydání pravomocného rozhodnutí probíhalo od srpna 2010 až do června 2011, přičemž nebyly respektovány pořádkové lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Rozhodoval-li by žalovaný v zákonných lhůtách, pak by žalobce byl mnohem kratší dobu v nejistotě ohledně zákonnosti předcházejícího postupu a mohl by dříve přizpůsobit svůj postup jeho závěrům uvedeným v rozhodnutí. Je proto velmi problematický jeho názor (bod 23 rozhodnutí předsedy žalovaného), že bylo povinností přizpůsobit svůj postup závěrům žalovaného, neboť v době zahájení jednacím řízení bez uveřejnění neexistovalo pravomocné rozhodnutí, kterým by byl postup žalobce při zadání předchozí veřejné zakázky zpochybněn. Žalobce nemohl ani předvídat, jakým způsobem bude řízení ukončeno.

Za zcela nereálný je nutno považovat závěr předsedy žalovaného (bod 29 jeho rozhodnutí), neboť společnost Institut pro testování a certifikaci a.s. nedisponovala potřebnými akreditacemi. I s ohledem na nutnost nastavení veškerých procesů mezi zadavatelem a dodavatelem nebylo představitelné, aby jakýkoliv jiný subjekt, než stávající dodavatel, zajistil službu, s jejímž plněním bylo možné započít už od 1. 7. 2011. Těmito okolnostmi se žalovaný vůbec nezabýval a nezjistil proto dostatečně skutkový stav věci.

Není ani případná argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 Afs 43/2012-54 (bod 27 rozhodnutí předsedy žalovaného), neboť popisoval situace, kdy zadavatel (nezřídka úmyslně) svým jednáním vytvořil *stav exkluzivity* pro určitého dodavatele a tomu poté zadal veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění. Žalobce však žádný stav exkluzivity pro jakýkoliv subjekt ucházející se o poskytování služeb spočívajících v provádění laboratorních zkoušek vzorků pohonných hmot nevytvořil. Požadavky na rozsah požadovaných zkoušek jsou stanoveny ve vyhlášce č. 133/2010 a nejsou tudíž závislé na vůli žalobce. Žalobce se při zadání zakázky potýkal s odlišným problémem, a to s neexistencí většího počtu dodavatelů, kteří byli schopni službu v požadovaném rozsahu poskytnout v důsledku specifčnosti poptávaného plnění a situace panující na trhu.

Žalovaný se rovněž žádným relevantním způsobem nezabýval a nevypořádal se závěry uvedenými ve Studii kontroly kvality pohonných hmot, ve které je popsána situace v oblasti kontroly pohonných hmot v ČR. Vyplývá z ní i to, že žalobce nemá jinou možnost, než zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění. V této části je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal se všemi relevantními kritérii, např. kritérium „způsob spáchání“ ztotožnil s „okolnostmi, za nichž byl správní delikt spáchán“. Žalovaný se však především nezabýval tím, zda i jiné subjekty na relevantním trhu byly schopny poptávané plnění v rozhodné době zajistit.

Závěrem žalobce uvedl, že v době zadání veřejné zakázky musel postupovat v jednacím řízení bez uveřejnění, neboť jinak by kontrola složení a jakosti pohonných hmot nebyla ze strany státu vůbec realizována, což by mělo velmi negativní dopady, jak z hlediska zajištění ochrany spotřebitelů (motoristů), tak i z hlediska ochrany fiskálních zájmů státu (řádné plnění daňových povinností).

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný se nejprve vyjádřil ke stěžejní námitce, že na trhu nebyli přítomni další dodavatelé, kteří by byli schopni zajistit předmět plnění v požadovaném rozsahu. Odkázal přitom na bod 29 rozhodnutí předsedy žalovaného. I z rozkladu žalobce vyplynulo, že veřejnou zakázku mimo společnost SGS Czech Republic s.r.o. byla schopna splnit i společnost Institut pro testování a certifikaci a.s., jejíž nabídku žalobce vybral v předchozím zadávacím řízení, které bylo žalovaným zrušeno. Nové tvrzení žalobce, které je v rozporu s argumenty uvedenými ve správním řízení, je proto třeba odmítnout.

K námitce žalobce, týkající se dopadu postupu žalovaného na zadání veřejné zakázky, žalovaný především uvedl, že ke vzniku krajně naléhavého případu odůvodňujícího použití jednacího řízení bez uveřejnění nesmí dojít na základě konání či opomenutí zadavatele. V posuzovaném případě však zákonem stanovená podmínka použití jednacího řízení bez uveřejnění naplněna nebyla, neboť žalovaný se do časové tísně dostal svým zaviněním, když veřejnou zakázku původně zadal v rozporu se zákonem. Svůj nesprávný postup nemůže ospravedlnit ani délkou řízení před žalovaným ani tím, že po skončení platnosti předběžného opatření (zákaz žalobci uzavřít smlouvu v původním zadávacím řízení) neměl dostatek prostoru, aby veřejnou zakázku mohl začít plnit odlišný dodavatel.

Závěry uvedené v rozsudku NSS č. j. 5 Afs 43/2012-54 ze dne 11. 1. 2013 lze aplikovat i v posuzovaném případě. Ačkoliv žalobce nemohl svými podmínkami ovlivnit, kolik dodavatelů se bude moci o veřejnou zakázku ucházet, svým jednáním zapříčinil, že veřejnou zakázku zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny zákonné předpoklady.

Jde-li o námitku nedostatečně odůvodněné výši sankce, tak žalovaný především uvedl skutečnosti z napadeného rozhodnutí a odmítl ji jako neodůvodněnou.

IV.

Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzovaném případě byla žalobci udělena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ při zadávání veřejné zakázky „**Provádění laboratorních zkoušek a rozborů vzorků pohonných hmot**“ zadávané na základě výzvy k jednání ze dne 22. 6. 2011 v jednacím řízení bez uveřejnění podle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ.

Podle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ zadavatel může zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže veřejnou zakázku je nezbytné zadat v krajně naléhavém případě, který zadavatel svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat, a z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.

Jednacího řízení bez uveřejnění dle tohoto písmene je zadavatel oprávněn využít za současného splnění těchto předpokladů, které musí být propojeny příčinnou souvislostí:

- musí se jednat o krajně naléhavý případ;
- tento krajně naléhavý případ zadavatel svým jednáním nezpůsobil;
- zadavatel tento krajně naléhavý případ nemohl předvídat;
- z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.

Zadavatel pak vždy musí být schopen prokázat, že objektivně došlo k současnému naplnění všech uvedených podmínek.

Předpokladem použití tohoto druhu jednacího řízení bez uveřejnění je tedy existence krajně naléhavého případu. Krajně naléhavým případem je pak třeba rozumět situace, které vykazují značný stupeň intenzity, přičemž se bude jednat zejména o případy, kdy dochází k ohrožení lidského života, dochází k možnosti vzniku ekologických katastrof, havárií či hrozí závažné škody. Při výkladu pojmu naléhavost je pak třeba přihlídnout k tomu, zdali zadavatel měl či neměl možnost se na takový stav připravit. Pokud tato možnost byla u zadavatele dána, nelze o naléhavosti v uvedeném smyslu hovořit.

Dalším předpokladem je, že zadavatel tento krajně naléhavý případ svým jednáním nezpůsobil. Nesmí tedy na straně zadavatele předcházet konání či opomenutí, které by zapříčinilo vznik tohoto stavu, anebo které by vznik takového případu připravilo. Zadavatel tedy nemůže tohoto druhu jednacího řízení bez uveřejnění užít například tehdy, pokud má k dispozici finanční prostředky na pořízení určitého plnění, které však musí do určité doby vrátit, pokud nedojde k zadání veřejné zakázky a zadavatel pouze svým opomenutím zapříčinil, že toto plnění vzhledem k časové limitaci nemůže být zadáno prostřednictvím jiného zadávacího řízení.

Třetím předpokladem je, že zadavatel vznik krajně naléhavého stavu nemohl předvídat. Zákon tímto požadavkem po zadavateli požaduje objektivní nemožnost předvídat vznik takového krajně naléhavého případu.

Posledním předpokladem pro užití tohoto druhu jednacího řízení bez uveřejnění je, že z časových důvodů není možné veřejnou zakázku zadat v jiném druhu zadávacího řízení (tedy například v otevřeném či užším řízení). Tato podmínka ve valné většině případů vyplývá z krajní naléhavosti konkrétního případu. Je však vždy bez dalšího nutné zkoumat, zdali k zadání zakázky není možné využít jiného druhu zadávacího řízení, a to ani při využití všech možností krácení lhůt, jak jsou předvídané v § 39 a násl. zákona, přičemž je nutné zkoumat i další okolnosti ovlivňující časový průběh zadávacího řízení (např. možnosti osobního doručování písemností apod.) K výše uvedeným předpokladům srov. komentář ASPI k ust. § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ.

Soud souhlasí s žalovaným, že nebyla splněna podmínka, aby žalobce svým jednáním krajně naléhavý stav nezpůsobil. Postupoval-li by v souladu se zákonem, pak by nebylo třeba původní zadávací řízení zrušit. V důsledku toho se totiž žalobce dostal do situace, kdy zadal veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění. Žalobce přitom nezpochybnil, že při zadávacím řízení nepostupoval v souladu se zákonem (proti rozhodnutí žalovaného ani nepodal rozklad). Soud souhlasí s žalovaným (předsedou žalovaného), že porušení zákona zadavatelem v jiném zadávacím řízení nemůže odůvodnit postup v jednacím řízení bez uveřejnění.

Dle názoru soudu nebyla ani splněna podmínka, že by zadavatel nemohl objektivně předpokládat vznik krajně naléhavého případu. Žalobce měl totiž informaci o pochybnostech

žalovaného o postupu při předchozím zadání veřejné zakázky společnosti Institut pro testování a certifikaci, a.s. již ke dni 12. 8. 2010 (zahájeno správní řízení o zrušení původního zadávacího řízení). Rovněž měl k dispozici i rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2010, kterým bylo zrušeno předcházející zadání veřejné zakázky v otevřeném řízení. Žalobce proti němu nebrojil rozkladem. Nelze tedy dospět k závěru, že by pro něj bylo nepředvídatelné zrušení původního zadávacího řízení. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce svůj nesprávný postup nemůže odůvodnit délkou řízení před žalovaným (zrušení původního zadání veřejné zakázky) a rovněž ani skutečností, že po skončení platnosti předběžného opatření, kterým byl žalobci uložen zákaz uzavřít smlouvu v původním zadávacím řízení, neměl žalobce dostatek prostoru, aby veřejnou zakázku mohl začít plnit odlišný dodavatel.

Dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ *zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.* V posuzovaném případě bylo dále mezi účastníky sporné, zda postup žalobce mohl případně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. V žalobě žalobce argumentoval tak, že podle jemu dostupných informací nebyla společnost Institut pro testování a certifikaci, a.s. v červnu 2011 schopna požadované plnění zajistit, neboť nebyla držitelem osvědčení o akreditaci zkušební laboratoře dle ČSN EN ISO/IEC 17025 ani osvědčení inspekčního orgánu dle ČSN EN ISO/IEC 17020 v rozsahu nezbytném pro plnění veřejné zakázky, tj. k provádění laboratorních zkoušek a rozborů vzorků pohonných hmot podle vyhlášky č. 133/2010 Sb., o jakosti a evidenci pohonných hmot. Současně mu ani nebyl znám žádný jiný subjekt na trhu, který by byl schopen požadované plnění v daném okamžiku zajistit. V rozkladu však žalobce uváděl, že společnost Institut pro testování a certifikaci, a.s. byla schopna plnění v požadovaném rozsahu poskytnout, avšak smlouvu s ní nebylo možno uzavřít kvůli existenci předběžného opatření žalovaného. V rozsudku NSS ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 As 103/2014-26 je mj. uvedeno: „[18]... správní řízení ovládá mimo jiné i zásada materiální pravdy vyjádřená obecně v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), konkretizovaná zejména v ustanoveních § 50 odst. 2 a 3 téhož předpisu. Z ní plyne, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu (dle § 2 správního řádu). Správní řád v uvedených ustanoveních vymezuje, jakým způsobem a v jakém rozsahu správní orgán zjišťuje stav věci nutný pro přijetí rozhodnutí ve správním řízení. Správní řízení je tedy obecně vzato ovládáno zásadou vyšetřovací a je na správním orgánu, aby opatřil důkazy pro své rozhodnutí.

[19] *Zvláštní pravidlo se potom vztahuje na správní řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. Tak je tomu i v posuzovaném případě, kdy uložením povinnosti je uložena sankce za správní delikt. V takových případech je správní orgán povinen zjistit i bez návrhu (tedy především bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena) všechny rozhodné okolnosti, které svědčí ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. Vedral, J., Správní řád. Komentář., 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON. 2012. str. 515 – 518).“*

Dle názoru soudu však takovou povinnost správního orgánu nelze vykládat jako neomezenou. V posuzovaném případě žalobce v průběhu správního řízení ani nepřišel

s tvrzením, že společnost Institut pro testování a certifikaci, a.s. nebyla schopna požadované plnění zajistit z důvodu absence osvědčení o akreditaci zkušební laboratoře a osvědčení inspekčního orgánu (jeho tvrzení v žalobě). Ani v žalobě však svá tvrzení nedoložil konkrétními důkazy. Naopak v průběhu správního řízení uváděl, že výše zmíněná společnost je schopna plnění v požadovaném rozsahu poskytnout, avšak brání tomu předběžné opatření žalovaného. Za takto žalobcem tvrzeného skutkového stavu podpořeného navíc i tím, že společnost Institut pro testování a certifikaci, a.s. byla vybrána v původním zadávacím řízení, žalovaný ani nemohl předpokládat, že tato společnost neměla potřebné certifikáty a osvědčení potřebné ke splnění předmětné veřejné zakázky. Žalovanému nelze proto tuto skutečnost přičítat k tíži.

V rozsudku NSS ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 43/2012-54 je mj. uvedeno: „*Jednací řízení bez uveřejnění lze využít, pokud jsou důvody pro jeho použití objektivní, tedy nezávislé na vůli zadavatele. Není sporu o tom, že pokud by se zadavatel svým vlastním zaviněným postupem dostal do situace, kdy musel přidělit zakázku pouze jedné určité společnosti, porušil by tím zákon o veřejných zakázkách. Zadavatel se tak nemůže dovolávat existence pouhého jediného dodavatele (právně nebo fakticky) schopného realizovat předmět veřejné zakázky, pakliže sám tento „stav exkluzivity“ vytvořil, a to navíc teprve ve chvíli, kdy již není možné nastalou situaci dostupnými právními prostředky změnit.*“ V posuzovaném případě se žalobce sám dostal do situace, kdy dle svého tvrzení musel přidělit zakázku jediné společnosti, neboť předcházející zadávací řízení bylo z důvodu jeho pochybení zrušeno.

Žalobce sice odkazoval na Studii kontroly kvality pohonných hmot v ČR - dodavatel služeb a možnosti provádění kontrol v dalším období z května 2011. Je zde sice mj. uvedeno, že společnost Institut pro testování a certifikaci, a.s. dle výkladu žalobce provádění zkoušek kvality pohonných hmot v souladu s vyhláškou č. 133/2010 Sb. realizovat nemůže, neboť nedisponuje příslušnou akreditací u Českého institutu pro akreditaci. Jediným subjektem, který touto akreditací v prosinci 2010 disponoval, byla společnost SGS, na kterou se ČOI obrátila jako na jediného uchazeče v rámci dalšího zadávacího řízení-JŘBU, kterým bylo zajištěno provádění kontrol až do 30. června 2011 prostřednictvím prodloužení doposud existující smlouvy z roku 2001. Skutečnosti uvedené ve studii jsou však v rozporu s tvrzením žalobce jako zadavatele veřejné zakázky, který v rozkladu uváděl, že společnost Institut pro testování a certifikaci, a.s. je schopna předmětné plnění poskytnout. Žalovaný pak při posouzení logicky vyšel z vyjádření žalobce jako zadavatele veřejné zakázky a nikoliv z dokumentů, které pro něj byly zpracovány. Navíc v dokumentu je uvedeno, že společnost Institut pro testování a certifikaci nedisponovala akreditací v prosinci 2010 a nikoliv v roce 2011.

K toliko obecné námitce do odůvodnění výše sankce soud uvádí, že v rozhodnutí žalovaného i předsedy žalovaného jsou zhodnocena kritéria uvedená v ust. § 121 odst. 2 ZVZ, tj. závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Soud jenom nadto k věci uvádí, že za polehčující okolnost lze považovat kroky k nápravě vzniklého stavu realizací zadávacích řízení, které by měla ukončit platnost smlouvy uzavřené v JŘBU, jak uváděl žalovaný, resp. předseda žalovaného. Dle názoru soudu se však nejedná o okolnost, za niž byl správní delikt spáchán, neboť nastala až po správním deliktu a směřuje k odčinění pochybení žalobce. Takové nesprávné hodnocení však nemá vliv na

zákonnost rozhodnutí. Námitka nedostatečného odůvodnění výše sankce byla vznesena toliko v obecné rovině, a proto soud v souladu s dispoziční zásadou uplatňovanou ve správním soudnictví nebyl oprávněn se podrobněji zabývat jednotlivými kritérii hodnocenými v rámci uložení pokuty.

Jde-li o námitku směřující proti tomu, že žádné jiné subjekty na relevantním trhu nebyly schopny popotávané plnění v rozhodné době zajistit, což žalobce považoval za zcela zásadní s ohledem na výši sankce, soud odkazuje na svou argumentaci uvedenou výše a týkající se společnosti Institut pro testování a certifikaci, a.s.

V.

Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zamítnout.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. 1. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu